

mer, der betaler Sygehusudgifterne, i de københavnske er det de syge Medlemmer, der betaler. Men hvis vi undersøger dette Forhold nærmere, vil vi finde, at det bliver ganske det samme, enten de raske Medlemmer betaler et meget lavt Kontingent, som Tilfældet er i Landkasserne, og derfor kun kan sikre sig en lille Udbetaling, eller om alle Medlemmer, naar de er raske, betaler et højt Kontingent, hvorfor der ydes af syge saa store Dagpenge, at Sygehusbetalingen kan afholdes deraf. Det er i det hele et Spørgsmaal, som det lidet kan nytte at drøfte her, fordi det med den Respekt for Selvstyret, som det ærede Medlem ellers gør sig til Talsmand for, maa være overladt til Medlemmerne selv at bestemme, under hvilke Former de ønsker Forsikringen oprettet, og jeg kan ikke se, at der i denne anden Forsikringsform, forskellig fra den, der gælder i Landkasserne, skulde være nogen som helst Begrundelse for det Angreb, det ærede Medlem rettede paa de københavnske Sygekasser.

I Anledning af mine Udtalelser om de københavnske Sygekasser oplyser det ærede Medlem nu, at jeg en Gang skal have stillet et Forslag om en Forøgelse af Statstilskuddet med 600,000 Kr., og mente, at jeg i dette Forslag havde været særlig gavmild mod København, idet København skulde have en betydelig Del deraf. Ja, jeg maa ærlig tilstaa, at jeg husker ikke alle de Forslag, der var fremme i forrige Samling — vi stillede baade det ene og det andet Forslag for at opnaa Enighed med det ærede Medlems Parti —, men det kan godt være, at der har foreligget et saadant Forslag. Jeg skal ikke prøve paa at tage Afstand fra det. Har det foreligget, har jeg sikkert nok kunnet begrunde det under Udvalgsforhandlingerne. Det ærede Medlem siger, at min Gavmildhed mod København var mærkværdig, og opkastede det Spørgsmaal, hvad jeg troede, Vælgerne i min Landkreds vilde have tænkt. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at mine Vælgere er kloge og fornuftige Folk, hvad de har bevist ved at genvælge mig, senest den 20. Maj i Aar. Men, siger det ærede Medlem, denne Kærlighed til de københavnske Sygekasser er ikke meget værd, for jeg har ogsaa været med til at stille Forslag om at tage 37,000 Kr. af Statstilskuddet fra dem. Ja, det er fuldkommen rigtigt. Vore Bestræbelser er i høj Grad gaaede ud paa at samle de forskellige Afskygninger under een Hat, at faa en enstemmig Indstilling, og

under vore Bestræbelser herfor strakte vi os Gang paa Gang meget vidt. Det ærede Medlems Bemærkninger beviser kun, synes jeg, at vi fra Socialdemokratisk Side har været i høj Grad forhandlingsvillige og medgørlige, har strakt os stadig videre og videre i Indrømmelser overfor det ærede Medlem og hans Parti, indtil vi sluttelig gik saa vidt, at vi oven i Købet tilbød at tage 37,000 Kr. af Statstilskuddet fra København, hvis vi paa den anden Side kunde opnaa Enighed om at lade Indtægtsgrænserne forsvinde af Loven, og hvis det kunde lykkes at forhindre det ærede Medlems Forsøg paa at kaste en større eller mindre Del Arbejdet ud af Sygekasserne. Det er desværre ikke noget ukendt i Politik, at man har forhandlet paa den Maade, at man for at vinde et Gode eller forhindre et Onde gør Indrømmelser, som maaske er mindre behagelige. Nogen udpræget Grad af Kærlighed eller Ikke-Kærlighed skal det ærede Medlem ikke søge i disse Bestræbelser. Det har altsammen været Forsøg paa at handle saa fornuftigt og forsvarligt som muligt, og det er min Overbevisning, at baade Sygekasserne og mine Vælgere og mit Parti har været fuldkommen paa det rene dermed. I alt Fald har der til Dato ingen Røster hævet sig til Angreb paa mig i den Anledning.

Det ærede Medlem imødegik en Bemærkning, jeg havde gjort om, at han appellerede til Landstinget. Jeg maa, selv efter at han i Dag har oplæst, hvad han sagde forleden, fastholde, at der deri ligger en Appel til Landstinget, at det ærede Medlem i denne Udtalelse utvivlsomt opfordrer Landstinget til at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori Folketinget vedtog det i Fjor. Det vil ethvert Menneske kunne læse ud af det ærede Medlems Udtalelse. Der er maaske ikke noget at sige dertil ud fra det ærede Medlems Synspunkt, han vil helst have Indtægtsgrænserne fastsat i Loven og bad derfor Landstinget hjælpe med dertil. Fra mit Synspunkt er dette imidlertid forkasteligt, og derfor har jeg nævnt det. Navnlig synes jeg, at det Forhold, det ærede Medlems Parti for Tiden staar i til Landstinget, ikke er af den Art, at man skulde appellere til Landstinget om dets Medvirken i saa Henseende. Jeg kan fremdeles ikke faa andet ud af det ærede Medlems Udtalelse, end at den var en Appel til Landstinget, og hvis han ikke vil vedkende sig det, Gud bevares, saa er jeg kun saa meget gladere ved ham.